

popravita se raji doma. Saj nimaš nič od tega, ako mora tvoj nasprotnik v „luknjo“. Posledice so šli naradno kletve, še večje sovražtvo in pa stroški. — bi Dragi fant! Ako te ta ali ona deklica noče imeti, jo, pusti jo, saj še ima druga mati lepo hčerko, nes-pametno pa je, ako ti radi tega tvojega tekmeča lja nabiješ. S tem ne dosežeš ničesar družega, kakor, da cer si si pripravil velikega sovražnika, kateri ti bode na batine prej ali slej gotovo povrnil. — Najlepša čednost ženske je pobožnost! Dekle, katero pridno moli, bode tudi prava gospodinja in enkrat izvrstna mati svojim otrokom. Nikakor pa nočem s tem svetovati, da bi ov-se naše mlado ženstvo moralo potikati po farovžu. te Neka pametna mati, katera je vzgojila mnogo poštenih ov-hček, je rekla proti drugi gospodnji: „Moje hčerke as morajo vsak dan zjutraj, o poldan in zvečer glasno do-moliti, v nedeljo morajo k službi božji, v farof pa mejih ne pustim. Tiste, ki zmiraj v farovžu tičijo, so že ,te prave!“ — Ljubi otroci! Pač srečen je vsaki od vas, kateri še ima mater, še ima svojega očeta. Materna ljube-zen še ni nikoli zapustila otroka, in če je človeka vse zapustilo, ona ga ne zapusti nigdar. Nekega nesrečneža so bili obsodili k smrti in so ga peljali k vislicam. Nihče se ni zmenil za njega. Z resnimi da-obrazi so ga spremljali vsi na zadnjem potu, kakor, ako da bi šli k kakemu drugemu opravku, in radovedna množica je stala v krogu, in začudena, a vendar ar brez usmiljenja gledala ta prizor. Daleč proč pa se pe-poje zgrudila neka ženska na tla, solza za solzo se ji jejevnila po licu, srce ji je počilo, bila je njegova mati. pVse je nesrečneža obsojevalo, mati pa mu je — žilodpustila! Res, neskončna je materna ljubezen! Vi žbpa morate to materno ljubezen tudi povrniti. Ubo-obgajte, ljubite svojo mater, o n a v a m ne bode nigdar ubi-slabega želela. Ljubite pa tudi svojega očeta, čeprav e včasih resen in čmeren, on pač ima mnogo skrbi, ajon kot mož vam ne kaže svoje ljubezni tako kakor kennati, a vendar pa bije njegovo srce ravno tako edoplo za vas, kakor materno!

Dalje prihodnjič.)

ože zidanje šole odloži, da se nabere v par letih nekaj plenarja. Take prošnje oblasti rade uslišijo, ker vejo, lačako težko je plačevati obresti od izposojenega de-pnarja. Kaj pa je klerikalcem mar, če ima ubogi kmet nepotrebna plačila? Zato ne dajo ljudem pametnega veta, temveč kričijo: „Zakaj nam je treba te brez-ruške šole? Čemu je le treba šolo razširiti? Možje nabe vdajte se! Rekurirajte hitro! „Katoliški“ dohtar r-brabež Vam bo napravil imeniten rekurz, le k njemu rejoidite!“ In nevedne ovčice bleketajo za hudobnim ovastirjem, za zabel še grozno kolnejo — seveda te-toj brez greha, zapravljajo na potih čas in denar, ter ,lačujejo drage komisije. Klerikalni advokat si ljanane (riblje) roke, ker zasluži z rekurzi lep denar. aviblastnije nekaj časa potrpijo, potem pa prisilijo nobčino na zidanje. Občina pa nima solda pripravlje-najega in si mora ves denar na posodo vzeti. Ubogi ,met pa mora potem od dolga blizu toliko obresti olačati, kolikor je šola veljala. Kmet, da bi ti tedaj ,edel klerikalca, kako se ti iz celega srca smeji, re-

Razne stvari.

Pridno ga berejo, namreč našega „Štajerca“, vse ga bere, najbolj temeljito pa pisachi „Gospodarja“ in pa „Fihposa“. „Gospodar“ je zadnjič prinesel celi članek o njem, seveda klerikalno zvite laži in pa — surovosti. Surovi „Gospodar“, tukaj le odgovor: Kar se tiče tvojih poslancev, no pa nam ti dokaži, ako so zares glasovali za koroške od viharja poškodovane kmete. — Od podpore, katera je bila namenjena Haložanom, ni dobil nobeden Ptujčan niti krajcarja ne. Pač pa je dobilo mesto Ptuj svojo podporo, in ta se je razdelila med meščane, kateri imajo vinograde. — Od posojilnic nismo ničesar družega pisali, kakor, da zahtevajo obresti, no, o tem je pa pač vsaki kmet, kateri je v kako posojilnico kaj dolžan — prav poš-teno prepričan. — Potem pa piše „Slovenski Gos-podar“ v svoji umazani zadnji številki: „Štajerc“ je proti poštenim veselicam. Pravi, da še ni bilo ne enkrat brati v njegovih predalih o veselicah. Ver ja-memo, šnopsarji in pijanci, ki so veči-noma njegovi čitatelji in naročniki, ne prirejajo poštenih veselic, ampak lumparije.“ — Več kakor dva n a j s t tisoč pošte-nih kmetov, poštenih delavcev, poštenih obrtnikov je naročeno na „Štajerca“, več ka-kor dvesto tisoč Slovencev bere „Štajerca“, med temi lepo število celo tam v daljni Ameriki, in vsem tem poštenim kmetom, poštenim delavcem, poštenim obrtnikom in bralcem, upa vreči v obraz slovenski list, „Slovenski Gospodar“, nezaslišano surovost in nesramnost, da so večinoma šnopsarji, pijanci in lumpi?!?! Ljubi bralci! šnopsarji ste toraj, pijanci in lumpi, in to Vam reče list, kateri se v svoji prilogi v „Našem Domu“ „prijazno“ ponuja naši mladini, našim kmetom! Kaj šnopsarji, pijanci, katerim ni za drugo, kakor za lumparije, so toraj naši napredni kmetje, obrtniki in delavci? Ti stano-vi, katerim se žalibog včasih tako hudo godi, da mo-

koč: „Izvrstno! Prav dobro sem te kmetavsarje na-šuntal! Iz jeze ne bodo hoteli otrok redno v šolo pošiljati, in otroci se zato ne bodejo mogli veliko naučiti. Zdaj se mi ni treba bati, da bi me kateri učitelj izpodrinil in me ljudstvu izdal, ker vse ga bode po nedolžnem pisano gledalo.“ — Znan mi je nek zagrizen klerikalni priganjač, ki je napravil neki zelo ubogi gorski občini okroglo 4000 kron nepotreb-nega plačila.

Kmetje, vidite, kako nesramno vas izkoriščajo priliznjeni klerikalci! Postavite se vendar enkrat na lastne noge! Sužnost je po božjih postavah prepo-vedana, ona je pač lepa lastnost za pridnega psa, toda za človeka je največja sramota.

X.

Zadnji čas je že, o kmet, da se popolnoma otreseš verig, v katere si že nad tisoč let vkovan, sebi na škodo in v sramoto človeštva. Spoštuj svoj častitljiv stan! Bolj kot bodeš sebe in svoje brate

rajo vsaki krajcar poprej dvajstokrat obrniti, ko ga za najpotrebnejše, za sol izdajo? Dragi naročniki „Štajerca“, dragi bralci, sodite sami o tem klerikalnem, nesramnem listu. Sodite pa tudi Vi zaslepljenci, kateri ste naročeni na „Slovenskega Gospodarja“! So li res Vaši sosedi, „Štajerčevi“ naročniki večinoma šnopsarji, večinoma pijanci, lumpi? Več kakor sto občinskih predstojnikov, več kakor pet sto občinskih svetovalcev, je naročeno na naš list. Kaj so ti tudi šnopsarji, tudi večinoma pijanci in lumpi?? Kaki pa morajo potem biti drugi občani, ki so si take može zvolili iz svoje sredine kot najboljše? Nesramni „Gospodar“, tvoji pristaši tudi berejo „Štajerca“, berejo ga tudi vsi duhovniki, kaj ali so ti tudi šnopsarji, tudi pijanci, katerim ni za drugo, kakor za lumparije!??? In tako piše duhovniški list „Slovenski Gospodar“, katerega piše duhovnik. Ali je to izobrazba? Kaj se pa je vendar ta gospod učil celih 16 let v šolah? Žalostno pa je to, ljubo naše slovensko ljudstvo, strašno žalostno, da diktira ali narekuje dika našega naroda, katerim se je izkazala od cesarja in od cerkve velika čast, da toraj narekujejo „rudeči kolari“, to so naši kanoniki, ta nesramni list. Prečastiti, milostljivi gospod knez in škof Napotnik, ljubijo kmete, delavce in obrtnike, kakor malo kateri višji pastir. Nepriustransko stojé med nami, kakor mora stati pravi naslednik apostolov. Mladino ljubijo čez vse, in krasen znak njihovega mišljenja je, da imajo največje veselje z mladino. Pri birmovanju so pristopile že večkrat matere, katere so na roki držale svoje dojenčke. Krasen prizor, visoki naš dušni pastir se je ljubeznjivo nagnil k tem nedolžnim otročičem in jih je blagoslovil! Ljubezen in miloba svetita iz njegovih očes, a ljudstvo pa se mu navdušeno vklanja. In večini tega ljudstva, katero je morda samo drugega političnega prepričanja, kakor duhovščina, se vrže v obraz nesramna surovost, da so šnopsarji,

čislal in spoštoval, tem boljše se ti bode godilo. Postani vendar enkrat sam svoj gospod, saj moraš tudi sam plačevati davke in sam trpeti pri težkem delu. Komaj zna jednoleten otrok napraviti nekaj korakov, ne pusti se več voditi. Kmet, ki si mož, ali te ni sram pred majhnim detetom, ker se pustiš voditi, čeravno bi hodil sam ložje po lepši poti ter bi ti ne bilo treba voditeljem dajati mastnega zaslužka?

V naslednjih vrsticah hočem ti podati par naukov, po katerih se ravnaj, če hočeš postati srečen, spoštovan in cel mož.

Ne bodi strahopetec! Kdor da Bogu, kar je božjega, in cesarju, kar je cesarjevega, to se pravi: kdor izpolnuje svoje dolžnosti kot kristjan, in kdor plača naložene mu davke, ter se ravna po postavah, tistemu se ni treba nikogar bati, tisti je v pravem pomenu besede sam svoj gospod. Ne da se popisati, koliko škode naredi kmetom bojzljivost. Kmetski hudi duhovi, klerikalci, poznajo dobro kmetovo plašno srce, in zato ga strašijo s svojimi umazanimi jeziki, s strahovi n. pr. vera je v nevarnosti, Boga

pijanci, lumpi, in to od lista katerega narekujejo duhovniki tega ljubeznjivega, tega mirnega, blažega cerkvenega kneza! Iz dna naših src smo prepričani, da se je to zgodilo brez vedenja našega milostljivega višjega dušnega pastirja, kateremu je vsa strankarstvo, kakor vsi vemo, zoperno! — Dalje Stare laži iz konzumnih krajev so presneto grenke resnica, in konzumno društvo v Dobrunjah je sam en dokaz. Niti eno konzumno društvo ni zdravilo Bohanc si je svoj članek popolnoma zaslužil, da je neko „človeče“ organist, si povedal ti „Gospodar mi nigdar! Kako so spovedniku „zavezana“ ust bode ti „Gospodar“, morda župnik Sattler pravošteno povedal, ako si je to zadnjih deset dni kliček premislil. Gotovo pa tudi ni otročarija, ako Stoklasu, bogatemu nadučitelju, predbaciva dobičkoljubnost. „Štajerc“ daje potuho vsem spodnještajskim nepoštenjakom in nemirnežem . . . tako pispet „Slovenski Gospodar“ v navedeni številki „gorje pa onim, ki skrbijo, da se ta strup ponovno teden za tedno našem ljudstvu.“ Ne pošteljaki, nemirneži, so zopet „Štajerčevi“ dopisniki tvoji kajne „Gospodar“, pa so angeljsko čisti politenjaki? „Gospodar“ tebi gorje, tebi, ti ponuj strup našem ljudstvu, katero tlačiš v tvoje teme za naše čase zastarele nazore, ti ponujaš strup sovražtvo, na tvoji strani je hujskanje brez konin kraja! „Gospodar“ in „Naš Dom“, vajine grušo zrele, mi smo jih začeli stepati, hvala Bogu leté tako rade celo z vrhočev! Naše mlado drepa sili proti luči, sili na kvišku, njegovega sadja vidne bodeta doseгла — nigdar! —

Našim cenjenim naročnikom: Zopet naznanjan da nismo mi krivi, ako vsi „Štajerca“ redno ne jemajo. Vsaki naročnik ima pravico od svoje pošte zahtevati, da se časnik tako redno dostavi ali izroča kakor vsaka druga poštna pošiljatev, ker mi moramo poštino pošteno plačati, in pošta od nas veliko

hočejo odpraviti, strašijo ga s peklom in hudičem. marsikateri volitvi bi klerikalci propadli, ako bi kmetje upali voliti po svojem prepričanju. Zato le več možatosti!

Potem si skrbite za boljšo izobrazbo! Več človek zna, tem ložje si povsod pomaga in tem se reši svojih neprijateljev, a bolj ko je zabit, tem ložji ga vodijo hudobni ljudje za nos, ter ga na mogočne načine izkoriščajo. Le pogledjte malo v meso Tam nimajo klerikalci nobene veljave, ker meščeniso tako neumni, da bi se pustili od njih farbatigoljufati. Skrbite za dobre šole, in pošiljajte v prav pridno svoje otroke, sami pa marljivo prebirate časopise in koristne knjige.

Združujte se v kmetijskih društvih, kajti v slabe je moč! Pri zborovanjih naj vas pametnejši tovar podučujejo o političnih zadevah, in na shodih se pogovarjajte o raznih volitvah in postavljajte povsakandidate iz svojega stanu. Pa pazite dobro, da v vaša društva ne priplazijo od vseh strani kmetski „hudi duhovi,“ da vas ne ociganijo.

služi. Noben poštar nima pravice, da bi časniki takoj pride, poslal nazaj, ampak ga mora tako dolgo podržati, da se naročnik sam oglasi, ali pa se mu s poštnim potom dostavi. Vsako sovražno protidelovanje je poštarjem ostro prepovedano, in se tako dejanje strogo kaznuje. Zato vas prosimo naši cenjeni naročniki, da zahtevate vaše pravice, nam pa naznanite takoj vsako nasprotno delovanje, ker nam drugače ni mogoče takim nepoštenjakom stopiti na rep! —

Iz Pilštajna. Dragi „Štajerc“! Prosim te, da bi tudi od nas sprejel ta dopis. Kadar te v roke dobimo, je vsaki vesel in te tudi z veseljem prebiramo, ne pa, kakor pravi „Fihpos“, da te od naših fantov nišče ne bere. Prav prisrčno se veselimo, če bodeš postal tednik! — V našem trgu se vsako leto obhaja god Sv. Marka, to je 25. aprila. To se je tudi letos zgodilo. Ker imajo gospod župnik god, se je na sv. Jurija zvečer začelo zbirati mnogo ljudstva pred poštnim uradom. Od tod se je vlekla procesija v farovž. Svetili so z gorečimi lampijoni, (papirnatih svetilnic) pred njimi je muzika igrala, a v stolpu pa se je zvonilo s vsemi zvonovi, kakor da bi prišla kaka procesija s svetim Rešnjim Telesom. Kaj, so li naši zvonovi za take neumnosti blagoslovljeni? Povej nam to dragi „Štajerc“? — „Pilštanski pravi fantje“ — [Opomba uredništva: Dragi fantje! Živeli napredni fantje! To je zloraba zvonov za klerikalno veselico. Da tako, toraj radi tega je bila ta pošta od „Fihposa“ tako toplo zagovarjana, imenovana „vzorna!“]

Od nekod. Ljubi „Štajerc“, dobro si stopil „Gospodarju“ in pa „Fihposu“ na rep! Pošteno sta začela oba cviliti. „Štajerc“, le pogledi dobro „Fihposa“, kako „prijazno“ kliče mladeniče in dekleta: „Širite in podpirajte me“, je pač suša v njegovi kasi. Bog pomagaj, kaj bo, ako ne bodejo drugi po-

Da ne bodete odvisni od klerikalnih posojilnic in hranilnic, ustanovljajte si sami posojilnice po Reiffen- senovem načinu. Te so veliko boljše in cenejše kakor klerikalne. Če si jo kje želite ustanoviti, obrnite se hitro na deželni odbor, ki vam bode z besedo in z denarjem pomagal.

Ne gospodarite več po starem kopitu: Časi so se namreč zelo izpreminili. Pred 30 ali 40 leti ljudje niso toliko potrebovali kakor dandanes, in tudi davki niso bili tedaj tako visoki kot v sedanjem času, zato so poprej mogli izhajati pri slabem gospodarstvu. Zdaj pa so naše potrebe veliko večje in davki višji, vsled česar mora vsak gospodar gledati, da pridela kolikor mogoče veliko in, da izredi kolikor mogoče lepo živino. To pa se da doseči le z razumnim kmetovalstvom, kakoršno je popisano v gospodarskih knjigah in časopisih. Zato pa le pridno prebirajte spise gospodarske vsebine, ter se dajte podučevati o novostih v poljedelstvu, vino- in živinoreji!

In končno te ljubi kmet še opozarjam na zlata pregovora: „Varuj se sladkih prijateljev, sovražnikov se bodeš že sam ubranil, ter pomagaj si sam, in Bog Ti bode pomagal!“

magali — vse bo „fuč“! Mi mladeniči ne bodemo pomagali, ker smo prepametni. Od naših deklet pa tudi nobena, razven tistih „farovških“. Tiste pa le naj pomagajo, za tiste nam itak ni! Napredni fantje.

Lid in „šprican teolog“. Pa si dvakrat prekvasil in dvakrat javno lagal, „Fihpos“! Ni ga pripeljal „špricanega teologa žid v Dornavo, ne! Slučajno je imel žid tam opraviti pri tvojem ljubljencu pri gospodu krčmarju, v kojega krčmi so imeli tvoji poslanci zborovanje. Ni so ga vrgli iz sobe tega „špricanega teologa“ ne, in slišal je vse, da, celo leskovski župnik je prijazno občeval z njim kot z domačinom pokončanem zborovanju. Ponudil mu je pošten gospod, kateri pa za to nič ne more, da je žid, in peljal se je „šprican teolog“ z njim, a glej, ta gospod žid je povedal med potjo, da mnogo občuje z gospodi župniki, in da ti kaj radi njemu prodajo „svoje“ pridelke! No in če pa gospodje župniki s tem gospodom židom občujejo, zakaj se nebi smel peljati z njim „šprican teolog“?

Le sem s pismom! kliče „Fihpos“, ker smo priobčili pismo s Spodnje Voličine, v katerem nam piše kmet, da so podšuntali misijonerji v spovednici njegovo ženo, naj mu „Štajerca“ zabrani. „Fihpos“, da se ti tako sline cedijo po tem pismu, tega pa nismo vedeli. Pošlji tvojega urednika k nam in pokazali mu je bodemo, ker smo si vendar premislili, da bi ti je poslali. Dokazati pa moraš zato, da niso v dotičnem kraju misijonarji v spovednici „Štajerca“ ljudem branili, in zavezati se moraš zato, da ne bodeš po tvoji stari navadi dotičnemu gospodarju radi tega pisma kradel časti in mu nakupičil groznega mučenja in preganjanja od tvojih apostolov ljubezni.

Od Sv. Marka pri Ptuju. Škoda, katero je povzročila v našem okraju Drava, je nam vzela več sto oralov (joh) njiv in travnikov. Zdaj po zadnji povodnji je zopet obrežje na daleč v Zabovcih in v okraju sv. Marka započilo. Kar se je zadnjo jesen to obrežje popravljalo, je vse za nič, ker so te priprave, ki so dva do tri metra proč od vode, večinoma od valovja podjedene in raztrgane. Denar se je potrosil zopet za nič! Zakaj pa se tako ne dela, da bi zares kaj pomagalo? Zakaj se drugod boljše dela, naprimer pri Ptuju in v Mesačku? Kaj nam pomagajo vse komisije in vsi tisti visoki gospodje, ki so z njimi, ako potem to, kar se napravi, ni vredno piškavega oreha? Naši deželni poslanci pa zopet nočejo v zbornico, zopet nam nočejo pomagati! Shod za shodom se vrši, a ne stori se nič! Vi poslanci, mi smo Vas volili, da bi v zbornici, ne pa nam govorili. Zadnjikrat še zahtevamo od Vas to pomoč! Ako bodejo tudi te prošnje zastonj, bodemo prosili nemške poslance, naj nam pomagajo, in ti pa nam bodejo gotovo pomagali. Zakaj, nam je vse eno, od kod pride pomoč, od Slovence ali Nemca, ker nam je samo za pomoč, ne pa za nacionalne prepire. Poslanci strinite se zopet v deželnem zboru, ker gotovo ni samo nam treba podpore, temveč, več je takih. Pa kako se nam bode dala podpora, kako pravica, ako nišče ne pove, da se nam hudo, zares hudo godi. —

Poškodovani kmetje. (Opomba uredništva: Gospod Jurtela, kaj, to je morda bolj važno, kakor marke za vino? In ti „Fihpos“, kaj pa misliš ti? Jeli, to si je „Štajerc“ zopet „izmislil“?!)

Srebrno svetinjo (medaljo) je dobil g. Jura Peharda, usnjarski pomočnik pri gospodu Ferd. Goričanu, usnjarju v Veliki Nedelji, ker zvesto služi že 26 let nepretrgano pri omenjenem gospodarju. Ta pomočnik je dobil že pred 7 leti eno svetinjo iz bronca za svoje tedaj 19 letno zvesto službovanje. Da bi ga pač posnemali v pridnosti vsi pomočniki!

Kazaze na Koroškem. „Ljubi „Štajerc“, „Mir“ je z veseljem objavil, da je g. župnik Trunk v Kazazah pri novi, v tem kraju otvorjeni poštne nabiralnici dobil službo, in da je kot c. kr. poštar nastavljen. Celovski listi pa trdijo, da gospod župnik nima pravice biti c. kr. poštar, ampak, da je on samo oskrbnik poštne nabiralnice. Kdo ima prav? (Op. ur.: gotovo listi!). Sicer pa je nam Kazazanom vse eno. Naj bi le on nepristransko to službo opravljal, in kmetijski list „Štajerca“ ravno tako prijazno naročilec oddajal, kakor „Mir“, naročilec tega tudi nam tako ponujenega in vsiljenega lista. Povemo pa ti, da bomo pazili na župnika, poštarja, in ljubi „Štajerc“ vse boš zvedal gotovo, hitro in resnično!“ — (Opomba uredništva: Dobro, le pazite! A tak, glej, glej, radi tega je prišel zadnjič iz Kazaza poštenemu naročniku, pošteno poslan, pošten naš list kar topel nazaj! Med nebom in zemljo so zares reči, ki se včasih ne dajo same od sebe „pogrunirati“!)

Iz ptujskega okraja. Dragi in spoštovani napredni list „Štajerc“! Držim se gesla „več boš bral, več boš znal“. Radi tega pa prebiram, ako imam čas tudi malone vsak časnik, kateri mi pride v roke. Tako se je zgodilo, da sem dobil tudi v roke list, kateri se kaj pridno v našem farovžu ljudstvu ponuja, in kateri ima ime „Naš Dom“. Odprem ga in začnem čitati. Ko ga tako kratek čas prebiram, stopi moj sosed v hišo. Ko me zagleda, se je tako prestrašil, da si je moral vsesti. Jaz ga začuden gledim, kaj je temu, vendar drugače pametnemu človeku naenkrat prišlo, ta pa vzdihne: „Jezus sosed, sosed — „Fihposa“ bereš? Ali si znorel? Ti si vendar bil dozdej pametna duša!“ Jaz mu odgovorim, da bi ga pomiril, da nisem vedel, kaj da ta list piše, in da sem ga od gospoda kaplana dobil danes prvokrat, in so mi ga ta gospod v spovednici toplo priporočili. Sosed pa vstane, vzama klobuk in reče: „Kdor bere liste, katerih namen je potikati kmeta v temo, kdor bere liste, kateri sejejo samo prepir in šovražtvo, ta ni več moj prijatelj, še kot sosed ga več ne spoštujem, zato z Bogom!“ In odišel je! — Tri sto suhih klobas pa domača mačka, kaj je to bilo? Moj sosed je vendar poštena pametna duša, s katerim sva si že več kakor 30 let dobra, kaj ga je vendar tako razsrdilo! Tako si mislim in pogledam na okno za sosedom, potem pa nehote zopet na list in njegovo debelo tiskano ime „Naš Dom.“ Kaj je neki v njem? Berem in berem, berem celega a glej, od našega doma zares ne najdem ne ene besede. O ti zijalo ti

neumno, kako krevsa po „Štajercu“! To je tibi listi „Fihpos“? Zares ti si butel vseh butelnov opa štajerske dežele, dragi „Fihpos“! Zdaj še sem komisi sprevidel, kam pes taco moli. Glej ga no tega tedaj prvokrat sem ga prinesel k hrami, že je jezen moj sed na mene, pa sva si bila tako dobra. Toraj vstanem, zanesem to pokveko v slovenskem jeziku ust v peč, in ker sem se do dobra prepričal, kako tega navsko se oklepa ta „Fihpos“ naše mladine, grem v č potrkam na gori omenjenega soseda vrata. Vstop dolj in rečem: „Dragi prijatelj, odpusti mi, da sem pokazal, zdaj sprevidim, da si se s polno pravico rudenj menoj razsrdil. Povem ti pa da ga nigdar več „pobrem tega „Našega Doma“, ker mi je pravi rudenj dom preveč k srcu prirastel!“ Sosed mi je odpustil in jaz sem šel vesel domov! Ljubi „Štajerc“, ti pranam povej zopet, kaj novega. Pa povej mi tudi kaj te naš gospod kaplan in pa župnik tako sovražita, še mlada farovžka kuharica je čisto besna, a ko te zagleda. Je pač gotovo tako, kakor si zadnjič da vedal, tema sovraži luč! Kdor pa „Štajerca“ sovraži sovraži kmeta, kdor pa kmeta sovraži med katerimi živi in katerega bi moral učiti, ni vreden da svetlo božje solnce po njem! Le neustrašeno napro ljubi „Štajerc“, zakaj jaz ti povem naša mladina te ljubi, pa če imaš zopet kako pesem, pa jo le prines da se bomo smejali. Bog te živi „Štajerc“! — Ko

V gnojnici utonil jo v Cirkovcih pri Ptujju dviletni sinček posestnika Fr. Medveda.

Pri Sv. Vidu niže Ptuja, je vlovil nek ribič večšero soma, ki je tehtal 35 kil.

Iz Makol. Dragi „Štajerc“! Naznanim ti t. jaz, kako se še kaj v naši poprej tako mirni f. kat godi. Hujskarija vlada sedaj in nič kakor hujskari Ne med nami, od kar se je pritepel k nam tisti p siljenec, ki ga s pravico nazivljemo „Fihpos“. V gla kaj ljubi „Štajerc“, to je zares prisiljenec! Naš g sk kaj spod župnik je namreč za vsakega, kateri bere „Št jer jerca“ naročil „Fihposa“. Ti preljubi naš župnik, a ter ne bi bil ti tistih 140 kron raji med uboge razdeli Te ali pa pri posojilnici ubogim ljudem obresti znižati te Bi imel vsaj pri Bogu enkrat zato lepo plačilo! Lep ka se tudi zahvalimo gospodom misijonarjem, katere s ne Vi gospod župnik iz Celja k nam povabili in kat dal so pridigovali, da so vsi tisti, kateri „Štajerca“ bere žup celo rekli, da je mašnik več kakor vsi angelji v nebes in To pa je vendar grozovitna reč! Mašnik, kateri ptu podvržen ravno tako vsakej slabosti, kakor vsa še drug človek, naj bi bil več kakor angelji? Ali angel še morda tudi zapirajo v kajhe, kakor se je to zgodil nje pred kratkim na Štajerskem z duhovnikom? Ti preljub Ta naš Mihec, od koder vendar omaguje vera? Jaz ti nara zat nost povem, ravno od tega, da včasih mašnik, k za teri je znabiti v soboto zvečer do polnoči, ali pa stv delj časa popival, če ne v krčmi pa gotovo v farovžu „F nastopi javno na prižnici kot pridigar. Taka pa Ju pridiga traja včasih po celo uro in je brez uspeha je zakaj, kaj je tak gospodek tam gori kvasil, poveda je

bi lahko neizšolani človek vse v enem stavku. Toraj pa pusti ljubi naš Mihec politiko in pa volitve, ker nisi za nje, znabiti se povrne k nam zopet tisti ljubi mir, kakor smo ga imeli poprej.

Tvoji neustrašenci.

Duhovniško obrambno društvo. V Ljubljani se je ustanovilo pred kratkim to društvo, in namen tega društva je, braniti duhovnike, ako se kaj o njih v časopisih piše. Kranjski izvrstni napredni list „Rodoljub“ piše o tem društvu, da se je pred kratkim pokazalo kot „kovačnico laži“. „Rodoljub“ piše med drugim: „Ta slučaj“ (namreč neki popravek v „Soči“) „potrjuje prejšnje trditve, da duhovniško, „obrambno društvo“ ne gleda na to, ali je resnično ali ne, kar stoji v listih, marveč gre le za tem, da se mora popraviti vse, kar je nevšečnega pisano, pa če je še tako resnično.“ — Tri sto medvedov! „Gospod“ župnik v Črešnjevcu! Radi tega smo dobili Vaš popravek, o katerem smo že zadnjič trdili, ko smo ga priobčili, da je predrzna laž, tudi z Ljubljane?! Duhovniško društvo laže, župnik je lagal, klerikalni „Fihpos“ pa laž zagovarja — in to vse javno v časopisih — ubogi kmet, oh sveta vera kaj delajo s teboj? Kam plovemo?

V studencu se je vtopil. V Borovci je napajal Janez Ploh dne 21. t. m. zvečer ob 11 uri konje. Ko je vlekel vedro iz studenca se je preveč nagnil in je padel na glavo v studenec, kojega ograja je bila prenizka, in se je vtopil. Ploh je zapustil ženo in tri otroke. Pazite pri vaših studencih in napravite višje ograje.

Strela je ubila ob priliki velike nevihte dne 21. t. m. v Sobotincih pri Sv. Marku blizu Ptuja deklico, katera je stopila pod drevo, da nebi postala mokra. Ne hodite ob nevihti vedrit pod drevje!

Odgovor kmetov „Gospodarju.“ „Ti nesramni paglavec pišeš v tvoji 25 št. na strani 5, pod „hujskanje brez konca in kraja“, da so naročniki „Štajerca“ večinoma šnopsarji, pijanci, ki ne prirejajo poštenih veselic, ampak lumparije. „Slovenski Gospodar“! Tebi manjka vsake poštenosti. Mi napredni kmetje te zaničujemo, ker stojiš pod nami! Kdor ima ljudi, katerih ne pozna za šnopsarje in pijance, ta je podel nesramnež, in ni vreden, da bi se na njegove napade dalje zagovarjali.

Napredni kmetje.

Pa je vendar zopet nekaj dosegel, namreč gospod župan Ornig, katerega toliko ogovarja ta „Gospodar“ in „Fihpos“. Kakor je znano je spravil ta gospod za ptujski okraj dva jako potrebna težka žrebca. Nista še bila niti mesec dni tukaj in sprevidelo se je, da še je eden potreben. Gospod Ornig je toraj vložil za njega prošnjo pri ministerstvu, a prošnja se je odbila. Ta gospod pa se ni dal kar tako hitro odpraviti, in zato je telegrafiral in vložil novo prošnjo na ministerstvo za žrebca. In glej, pred par dnevi je poslalo ministerstvo krasnega težkega žrebca, črne barve v Ptuj! Jeli „Fihpos“ to zopet ni zasluga? Ali sta znabiti Ploj in Jurtela v tem oziru kaj storila? —

Zaprta župnik. Ob priliki velikonočne spovedi je psoval ali šinfal gospod župnik Sattler na Ptujski

Gori sodelovalca našega naprednega „Štajerca“ v spovednici tako glasno, da so slišali tudi drugi zunaj spovednice to psovanje. Ta naprednjak je bil seveda primoran radi tega gospoda župnika tožiti, in sodnija v Ptuj je obsodila gospoda župnika na deset dni z a p o r a. Ta sklep je potrdila na rekurz Sattlerjev tudi sodnija v Mariboru. Ker na različna pisma gospod župnik ni hotel priti „sedat“, dobili so žandarji povelje, da ga pripeljejo v Ptuj. Župnik pa jim je popihal in se je peljal z nekim kmetom v mesto, kjer so ga deset dni zaprli. Mi obžalujemo gospoda župnika, obžalujemo ga kot človeka, bolj še pa ga obžalujemo kot duhovnika, da se mu je to moralo zgoditi. V nedeljo dne 15. t. m. je prišlo mnogo ljudstva v cerkev, a ni bilo nobednega duhovnika, fara namreč nima kaplana, da bi bil maševal. Ljudstvo je toraj žalostno odišlo v sosedne cerkve k maši. Zares tužno razmerje, in to na Gori, katera slovi po celem Slovenskem kot božja pot. Pokazala pa je sodnija s tem, da imajo tudi „Štajerčevi“ svojo pravico, in kaj se takemu zgodi, ki zaslepljeno preganja kak naprednji list.

Zahvala „Štajercu“. Vedno bolj se mi „Štajerc“ od vseh naših listov dopadaš. Zares sem bral razne klerikalne časopise, pa večina je polna hvale in hinavščine. V „Štajercu“ pa je sama resnica in odkritosrčnost. Ker upam, da bode „Štajerc“ tudi za naprej tak korenjak boljše bodočnosti, zato pa ga priporočim vsakemu. Prepričan sem kot star mož prav dobro kaj je prav ali kaj ni prav, ker ljubim resnico in zavednost. — Sovražnik hinavščine. — (Opomba uredništva: „Fihpos“, hočeš li to pismo tudi?)

Porotno sodišče v Mariboru. Pred porotniki se je dne 10t.m. med drugimi moral zagovarjati tudi Jože Herneč s Pobrež radi posilstva, povzročenega na deklici, katera še ni stara 10 let. Ker taji svoj čin, in se še mora stvar dalje preiskovati, da se bode dokazalo zločinstvo, se je obravnava odložila. — Dne 11. junija je bil obsojen Janez Uršič, uradni sluga v Marenbergu na 5 mesecev težke ječe, ker je zlorabljal svoj uradni stan s tem, da si je napravljaj po golufiji postranske „zaslužke.“ — Dne 12. junija je bil obsojen na dve leti težke ječe Jožef Plohl iz Vodolj pri Ptuj, ker je hotel posiliti 62 let staro Uršo Novak. Plohl je bil komaj pred par mesci izpuščen iz ječe, v kateri je bil zadnjih 7 let. — Dne 13. in 14. junija se je zagovarjalo več obdolžencev radi tatvine. Zaslišano je bilo 40 prič. Ta obravnava je trpela dva dni. Obsojeni so bili Fr. Merc iz Strmca na en mesec, njegova žena na tri tedne, 14letni sin Andrej teh dveh na 14 dni, in Anton Vidovič iz Velike Varnice na eden teden strogega zapora. — Urednik in vpokojeni župnik Šegula se je 9. junija poravnal s svojimi tožitelji, plačati pa mora vse stroške, ki znesejo 900 kron.

Pri sv. Andraši v Slov. gor. je nesel nek 15letni fant „Štajerca“ s pošte. V tem pride proti njemu J. St., vzame mu „Štajerca“ in ga raztrga, potem pa prav hudo preklinja vse tiste, kateri ga izdajejo. Prosim slavno uredništvo, razjasnite temu človeku,

da je bil „Štajerc“ plačan, toraj ljudska stvar, in da ga lahko dotičnik toži. S spoštovanjem — (Opomba uredništva: Pustite ga, najboljša tožba ne velja nič! Zaslepljena klerikalna duša se ne da s tožbo tudi ne prepričati. Povejte pa mu, naj „Štajerca“ bere, potem ga, ako ima količkaj pameti, ne bode nikdar več drugim proč jemal in trgal, temveč sam si ga bode naročil!)

Zunanje novice.

Saksonski kralj Albert je v visoki starosti pred par dnevi umrl. Bil je zadnji knez in vojskovodja, ki se je vdeležil francosko-nemške vojske. Bil je vedno prijatelj našega cesarja, in to celo v burnem letu 1866.

Angleški kralj Eduard VII. umira. Dva dni pred slavnim kronanjem, katero se bi bilo moralo vršiti te dni v Londonu so morali ljudstvu vendar le že delj časa prikrito bolezen kralja naznaniti. Bolan je na črevah in so ga morali operirati. Našli so gnojno bulo v njem. Neki veliki trgovec v Pragu je dobil z Londona sledeči Telegram: „Pošljite vse črne rokavice, katere imate, ker je nastopila kriza!“ — Ali to ni prst božji? Kralj ki je pustil preliti toliko nedolžne krvi, bode najbrž prej umrl, kakor bode maziljen. Bog je neskončno pravičen!

Ženskal jubezen. Pred pol letom se je zaljubil inženjer v lepo, mlado gospodično, ki je imela službo v modnem salonu. A inženjer se je modistki izneveril, ker jenašel lepo pevko. Nekega dne je kar izginil s svojo novo ljubico. Odpeljal se je domov. Modistka pa je vzela svoj imetek 6000 frankov, ter šla nezvestega inženjerja iskat. Iskala ga je 2 meseca. Končno ga je našla. Inženjer in pevka sta sedela v svoji sobici, ter se izvrstno zabavala. Modistka pa je odprla vrata ter ustrelila dvakrat na parček. Zadelo ni nikogar. Pevka je mahoma pobegnila, inženjerju pa je nastop modistke tako dopadel, da se je „zgrevano“ vrnil v njeno naročje, ter se ž njo te dni — oženil. „Znat' se mora“.

Židovski pregovori, katere prinaša „Warsch. Dnevn.“ po „Izraelita“, omenjamo le nekatere: „Revščina ni pregreha, a tudi ne čednost. — Lažje je postaviti pijanca na noge, kot reveža. — Ako revež je pišče, tedaj je bolan on ali pa pišče. — Tri stvari rasto brez dežja: obresti, stanarina in dekleta. — Uho posodi vsakemu, roko prijatelju, ustnice samo ženi. — Hudič vzame vse, samo hude ženske ne. — Mož in žena sta jedno telo, a različna žepa. — Zau-paj ženi kako skrivnost, a odreži ji jezik. — Ženske lažejo celo, kadar molče. — Žena ima tisoč duš. — Žena zapeljuje k dobremu ali k slabemu, zapeljuje pa vedno. — Ljubezen je sladka, toda samo s kruhom.

Samomor 13 in pol let starega „Bura“. Na Dunaju se je ustrelil učenec I. razr. meščanske šole, 13 in pol letni Leopold W. Lani je zbral četo tovarišev šolarjev ter šel na pomoč Burom. Leopoldek je bil poveljnik ter je mislil, da postane vsaj drugi Dewet. Toda junaška četica je prikoračila le do

Schwechata, tam pa se je spuntala ter se je v vzlic slovesnim protestom Dewetka. Te staršne maže Leopold ni mogel pozabiti. Dolgo je goj srcu obupne nakane, ker pa se je sklenil mir v ju Afriki, se je ustrelil. Pustil je pismo, v katerem da so ga tovariši zapustili in izdali.

Ločitev zakona brez prepira. Kamnosek Ed. S. in njegova žena Roza na Dunaju sta živela časa v najlepši slogi. Zadnji čas pa sta postala na družega ljubosumna, in baje sta imela oba do povoda za to. Končno sta oba poprosila pri sod za ločitev zakona. In te dni se je vršila tozade obrewnava pred dunajskim deželnim sodiščem. Nob razprava pa se še ni izvršila tako mirno, kajti je mutast, žena Roza pa tudi.

Žrtva inozemske loterije. Posestnik Jurij Lan v Št. Hipolitu je zadel pri hamburški loteriji gl dobitke 70.000 mark. Finančna oblast je srečko plenila ter moža še kaznovala zaradi nakupa v striji prepovedane srečke. Landerl je bil vsled tako žalosten, da se je obesil.

Slonova osveta. V Forepanghovem cirkusu slon usmrtil 30letnega I. Blunta, ker je njegovi progi“ dal namesto trave „čik“. To je slonovo dašico tako razjezilo, da ga je z rilcem vrgla ob in nato ga je še slon z zobmi obdeloval, da mu vse kosti polomil.

Čuden slučaj. Neka bogata vdova v Berlinu je hotela iznova poročiti; iskala je s pomočjo čas kov moža. Došlo jej je mnogo ponudb, a vdova je odločila za nekega snubca z dežele. Dogovorila je ž njim pismeno, da se snideta v Berlinu, ona bo nosila šmarnice, on pa naj ima v zaponi suknje rudo rožo. Vznemirjeno je čakala vdova na kolodvoru hoda svojega ženina. Vlak je prišel, in potnik, ki imel v zaponi rudečo rožo je bil njen — sin.

Pobegzel župnik. D. Krmpotić v Zagrebu je pred 2 mesecema radi ponarejanja cerkvenih pob nic obsojen v zapor, a župnik ni čakal zapora, te več jo je popihal raji v Ameriko.

Žena in denar. V nekem newyorškem gledališ v Ameriki je bila te dni malo pred začetkom predst va odpovedana. Ravnatelj je naznanil ob činstvu, da je žena ušla s prvim ljubincem, ter odnesla ves denar. Nato pa je ravnatelj sedel v voz in hajdi za bu guncema. Ujel ju je, zgrabil ljubimca za vrat t zakričal: „Nazaj mi daj, kar si mi vzel!“ — „Ženka — tu, vzemite si jo!“ je zajecjljal trepetajoči ljubimec. — „Ne — denar mi vrni, ženo pa si le obrži pa — In igralec ljubimec je dal denar, žena pa mu pu — ostala. Pravijo, da bo ljubimec poslej igral le žpo lastne vloge!

Ker je napačno pel, je tožil župnik Migacz Rybne v Galiciji 18letnega fanta Pleckega radi se motenja vere. Plecki je bil cerkven pevec, a je neba kega dne tako napačno pel, da je moral orgljavde prenehati, in da je nastala v cerkvi velika zadregar župnik je fanta tožil, češ da je motil vernike in deliza božji službi nečast. Fant pa je dejal, da ne poznani